

מגרש, זה שלנו, זה נכבש!

"צא החוצה!" פקד אחד מעשרות השוטרים ששמרו על הסדר, על אריה (לונה) דבורי, מאמנו התלאביבי של בית"ר, שמהיר לנשק את שוער קבוצתו מרוב שמחה (למעלה). אילמלא השמירה המעולה, היו אלפים פורצים אל המגרש. הם הסתפקו רק בשאגות קולניות מאחורי-הגדרות (למטה).

אחרי 20(00) שנה מאז שותקה קבוצת מכבי השמונאים בליגה הראשונה, לפני 20 שנה, חזו אוהדי-הספורט הירושלמיים רק במשחקים ממדרגה שניה. השבת שבר בית"ר את הקרח. אוהדיו יצאו במחול, חיבקו את כל הבא לידם (למעלה). נשאו על כתפיהם את האליים*המנצחים (למטה משמאל).

אך חיבוקי הרחובותים לא סיימו אלא מחצית אחת. מה שאירע בחלקו השני של המאבק הלך הרבה יותר משמת. בית"ר לחץ ללא הרף, השווה לבסוף את התוצאה. אלפי ידיים הורמו, אנשים חיבקו את שכניהם הקרובים ביותר, יצאו עמם במחול. אך היה זה כאין וכאפס לעומת מה שי התחולל כרבע שעה לאחר מכן. שמואל שטיין, הקיצוני השמאלי של בית"ר, מיהר להשיג את הכדור שנשלח אליו מהמרכז, הספיק לנגוח בו בראשו, להנחיתו בפנה הישמאלית של שער הפועל.

לרגע היה נדמה שחומות העיר העתיקה, הנמצאת במרחק כמה מאות מטרים, התמוטטו. רעש כזה לא נשמע בבירה, מאז הופצה היא על ידי הלגיון במלחמת הי עצמאות. השוטרים הרבים לא יכלו לעצור בעד הקהל הנלהב שסחב אותם עצמם למחול שמחה.

חדוות נצחון. גם שעה ארוכה לאחר הנצחון עוד היו החסידים שיכורי נצחון, נשאו על כתפיהם את המנצחים בעוד חברים התלאביביים חזרו לביתם בליחיי מוסיקלי של כל שירי בית"ר ואצ"ל שחבורו עד היום (העיר אחד מהם: "מאז כיבוש יפו לא שרתי את "עלי בריקדות").

מכוננית גלמודה אחת היתה יוצאת דופן בים השמחה. אנשי רחובות ישבו בה מאז כזבים ונבוכים אך שלוחים. אוהדיהם הרבים שציפו לנצחונם ברחובות העיר הדרו-מית והכינו עשרות בקבוקי יין כדי לחוג את המאורע, התפזרו בדומיה אילמת, עם בוא המכוננית הראשונה מכיון הבירה.

